

ΤΟ ΤΑΪΓΣΜΑ

(Πίναξ τοῦ Μ. Μογκινό).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΣΣΑΝ

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ήταν η τελευταία Κιρκική της 'Αποκοχής κ' από νωρίς ή αφθονία του περιήρμου λαϊκού κέντρου «Ελιξί» είχε γεμίσει από πικρότατο πλήθος προσκευδοφόρων χορευτών. Μικροβυζαντινοί, γυναίκες όμοιες, κορτίσια τραυτοβγάλια στο δρόμο του γλεντιού και άπαχηδες συνωστίζοντο με τη διάθεση να χορεύουν. Κι' όταν η όρχηστρα άρχισε να παίζει με πίταγο, που έκανε να τρέξουν τα τζάμια της γειτονιάς, όλο αυτό το πλήθος οίχτηκε στην τρέλλα του χορού.

Βάσταξε κάποια ώρα ο χορός και στο τέλος άρχισαν ένα-ένα τα ζευγάρια ν' αποσύρονται στις γωνίες για να ξεκουραστούν. Ένας όμως χορευτής επέμενε να χορεύει και στα τελευταία, μη βρίσκοντας ντόμια, άρχισε να στροβιλίζεται μόνος του. Ή όλη εμφάνισή του χορευτή αυτού ήταν παράξενη. Ψηλός κ' αδύνατος, τόσο που φαινόταν σά να κολιμπούσε μέσα στα ρούχα του, φορούσε μιά μάσκα νέου με φριζαρισμένα ξανθά μουστάκια και περούκια με μπούκιες.

Χειροκροτήματα κοροιδευτικά άρχισαν ν' ακούγονται από διάφορα σημεία της αίθουσας. Εκείνος όμως, παίρνοντας στα σοβαρά τις εκδηλώσεις αυτές, άρχισε πεινά να χοροπηδά με τέτοια λύσσα, ώστε στο τέλος έπεσε ζαλισμένος με όρημ έπάνω στη μάζα των θεατών, έφριξε μερικούς κάτω και σωριάστηκε κ' ο ίδιος άναίσθητος στο πάτωμα.

Πολλοί έτρεξαν τότε να τον σηκώσουν, ενώ άλλοι έσπευδαν στη γειτονιά να φέρουν γιατρό. Σε λίγο, πράγματι, έφτασε εκεί βιαστικός ένας νεαρός γιατρός και μπήκε στο διπλανό καμαράκι για να εξετάσει τον μυστηριώδη χορευτή, που εξακολουθούσε να μένει άναίσθητος. Ο γιατρός προσπάθησε πρώτα-πρώτα να βγάλει τη μάσκα του, αλλά στάθηκε αδύνατος.

Ήταν δεμένη μ' ένα πλήθος θηλειές και κόμπους από ψιλό σόμα, μαζί με την περούκινα. Έτσι το κεφάλι του δλόκληρο ήταν σαν αιχμαλωτισμένο μέσα στην παράξενη αυτή περικεφαλαία. Όταν στο τέλος μ' ένα μεγάλο ψαλλίδι έκοψαν τα σόματα κ' έπεσε η μάσκα, οι θεατά έμειναν άποσβολωμένοι. Έπρόβαλε από κάτω ένα χλωμό και ζαρωμένο γεροντικό κεφάλι. Τόση ήταν η κατάπληξις τους, ώστε κανείς δεν γέλασε, κανείς δεν έβγαλε λέξι. Κύτταξαν μονάχα όλοι το θλιβερό αυτό γεροντικό πρόσωπο, που το σκέπαζαν ή ιούφρες των άσπρων μαλλιών που έπεφταν από

το μέτωπό του. Ύστερα από κάποια ώρα, ο παράξενος γεροντάκος συνήλθε τέλος, αλλά φαινόταν τόσο εξαντλημένος, ώστε με πολλή δυσκολία κατορθώσαν να μάθουν τη διεύθυνσή του. Ο γιατρός, περιέργος να εξακριβώσει το μυστήριο του άνδραίου αυτού, προσεφέρθη να τον συνοδεύσει. Και σε λίγο, ένα άμαξι τους μετέφερε στην άλλη άκρη της Μονιάστρης. Έσταμάτησαν μπροστά σ' ένα άπομονωμένο παμπύλιο σπίτι και μπήκαν μέσα. Ο γιατρός με πολλή δυσκολία κατάρφερε ν' ανεβάσει τον γεροντάκο ως το τέταρτο πάτωμα, γλιστρώντας κάθε λίγο στα βρόμικα σκαλοπάτια. Όταν χτύπησαν τέλος την πόρτα του δωματίου, παρουσιάστηκε μιά γριά με καθαρά νυχτικά και λευκή σκούφια, ένας άγαθος τύπος πιστής και άρροισιμένης γυναίκας. Τρομαγμένη ή γρηούλα έβαλε τις φωνές μόλις τούς είδε.

- Θεέ μου! Τι έπαθε πάλι;
- Ο γιατρός με δυο λόγια της διηγήθηκε τα συμβάντα. Τότε ή γριά ήύχασε κ' έσπευσε να καθησυχάσει και το γιατρό. Δεν ήταν ή πρώτη φορά που το πάθαινε αυτό ο γέρος της.
- Μονάχα να τον εαυλώσουμε εύθις, γιατρέ μου, στο κρεβάτι του κ' αύριο θάναυ μιά χαρά.
- Μά είνε σε κακή κατάσταση, κυρία μου. Δεν μπορεί καν να μιλήσει...
- Μπιά! δεν είνε τίποτε. Είνε από το ποτό. Δεν έφαγε τίποτε για νάνα πού ελαφρός και σέβλτος στο χορό. Έπεσε, φαίνεται, και δυο ποτήρια για δύναμυ και ζαλιστηκε. Το άφέντι, βλέπεις, δίνει δύναμυ στην άρχή, αλλά ύστερα σου κόβει τα γόνατα και τη μιλιά. Μά, στο Θεό σας, είνε πεινά για να χορεύει στην ήλικία του;
- Άλλά τότε, γιατί έπιμένει μ' όλα του τα γεροντάματα να χορεύει, ο εύλογημένος;
- Ή γρηούλα σήκωσε τους ώμους της, κατακόκκινη άρ' το θυμό που την κυριεύει σιγά-σιγά.

— Γιατί χορεύει, είπατε; Για να τον παίρουν για νέο κάτω άρ' τη μάσκα του ή παληο-γυναίκες... Για να χώνεται μέσα στα φουστάνα τους και να γλυκοσαλιάζει, ο κουρούνης. ΆΑ! τον βρομιάει! Έπέρασα ζωή μαρτυρική μαζί του, σαράντα χρόνια τώρα, κύριέ μου. Άλλά

